

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΡΡΙΖΩΝΟΥΝ ΚΑΡΔΙΕΣ

Στά πανεπιστημιακά εργαστήρια στο Γουδί. Θεάματα ανατριχιαστικά και θεάματα ευχάριστα. Πτώματα και θήλεα. Καρδιές ξερριζωμένες και καρδιές γεμάτες φωτιά και λαύρα. Τί λένε ή νεαρές φοιτήτριες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α ΠΩ μιά μοιραία σύμπτωση, θρέθηκα κάποιο ηλιόλουστο πρωινό της περασμένης εβδομάδος στα νέα, τα πραγματικώς μεγαλοπρεπή πανεπιστημιακά εργαστήρια, που κτίσθηκαν τώρα τελευταία στο Γουδί και ειδικά στο περίπτερο που ο κ. Δοντάς, με ύφηγητή τον κ. Κουτσούπη, διδάσκει Φυσιολογία.

“Ενα φτωχό κουνέλι, με άνοιγμένο το στήθος και βγαλμένη την καρδιά — που μόλις έπαλλε — και γύρω απ’ το οποίο ήσαν μαζεμένοι, κυττάζοντας μ’ έντεταμένη την προσοχή ένα σωρό φοιτητάι και αρκετές ωραιότατες φοιτήτριες, τραβήξε την προσοχή μου.

Πλησίασα με προσοχή και... συγκίνησι και ρώτησα τον κ. Νίκο Κοϊτσάνο, που χρόνια τώρα, όπως με πληροφόρησε, παρασκευάζει όλα τα χρειώδη για τα διάφορα πειράματα κι’ έχει γίνει — μολονότι επιστάτης — αληθινό ξεφτέρι στην παθολογική ανατομία:

— Τί γίνεται αυτή τη στιγμή, σάς παρακαλώ;

— Πειράματα εξαγωγής της καρδιάς εκ του σώματος και τεχνητής κυκλοφορίας του αίματος, διά ειδικής συσκευής...

— Και όλες αυτές ή δεσποινίδες δεν συχαίνονται τα αίματα και δεν λυπούνται το φτωχό αυτό ζώο, που τα κρουσταλλιασμένα ματάκια του δείχνουν όλο το σπαραγμό της καρδιάς του; Ασφαλώς θα είναι τέρατα σκληρότητας και... αναισθησίας.

— Άπεναντίας, είναι τέρατα... χάριτος και ευαισθησίας — έξω απόδω, έννοείται — και μπορούν να λιποθυμήσουν στη θέα ενός λαβωμένου πουλιού...

— “Οχι δά!... Ωστόσο δεν βλέπω να συσπάται ούτε ένας μύς του προσώπου τους στη θέα του σκύλου με την άνοιγμένη κοιλία εκεί κάτω ή του κουνελιού με την ξερριζωμένη καρδιά εδώ. Για κυττάξτε με τί περιεργεια και προσήλωσι παρακολουθούν!

— Μά κάνουν μελέτη της πέψης και άπομυζήσεως...

— Και... άπομυζάται έτσι ή ευαισθησία τους; Ωστόσο, για δέστε μερικούς απ’ τους φοιτητάς: Η συγκίνησις είναι καταφανής επί του προσώπου τους και φαίνονται έτοιμοι να λιποθυμήσουν στη θέα των φτωχών ζώων, επί των οποίων πειραματίζονται. Δεν σάς φαίνεται πως είναι περισσότερο ευαίσθητοι από τα κορίτσια;

— Είναι άπλως πρωτάρεις... που θα συνηθίσουν. Άλλως θάπρεπε να μεταγραφούν στη... Θεολογία, μάς λέγει ο κ. Κοϊτσάνος και άπέρχεται διά να προσκομίση ένα ίνδικο χοιρίδιο, του οποίου πρόκειται ν’ αφαιρεθούν μερικοί αδένες και να τεθή υπό παρατήρησιν.

“Ομολογώ, ότι στην ιδέα πως θα παρακολουθήσω σχιζόμενο... άπανθρώπως και άλλο πτωχό ζώο, νοιώθω τα γόνατά μου να παραλύουν από συγκίνησι και άπέρχομαι της αίθουσής, γεμάτος από μιά άκατανίκητη περιέργεια: Νά μάθω πως μπορεί τα ώραία αυτά κορίτσια των 19-22 χρόνων, τα χαριέστατα και θελκτικώτατα στη μορφή, να μη συγκινούνται καθόλου, μπρός στα σκληρότατα αυτά πειράματα, επί ζώντων πλασμάτων.

“Ετσι άποτραβιέμαι προς στιγμήν στο προάυλιο για να περιμείνω την περάτωσι του μαθήματος.

Ενώ όμως σουλατσάρω άδημονώντας, την προσοχή μου

τραβά ένας φαιδρός βόμβος άνδρικών και γυναικείων φωνών, που έρχεται από το άντικρυνό οίκημα, όπου το τμήμα της Παθολογικής Φυσιολογίας, που διευθύνει ο κ. Κάτσαράς. Άνέρχομαι τα σκαλιά και έβρίσκομαι σε μιά μεγάλη, όλοφώτεινη αίθουσα, γεμάτη γυάλες, γυαλάκια, γυάλινους κώδωνας, σωληνάκια, φύσιγκας, μπουκάκια με πολύχρωμα ύγρα και σκόνες, κάτι μεταξύ φαρμακείου και άλχημιστικού εργαστηρίου.

— Τί γίνεται εδώ; έρωτώ τον κ. Θεοχάρη Καραπλή, ιατρό-παθολόγο, έπιμελητή του τμήματος.

— Άναλύσεις και μικροσκοπικαί έξετάσεις ούρων, αίματος, πτυέλων, κοπράνων κτλ., προς διδασκαλίαν των φοιτητών, μου άπαντά ο κ. έπιμελητής.

— Και ή φοιτήτριες, λέγω, δείχνοντας δυο ωραιότατες κοπέλλες, που θράζουν την ώρα εκείνη κάτι έντός μικρών στενών σωληναρίων, δεν φοβούνται τα μικρόβια και δεν συχαίνονται;

— “Όλα τα πράγματα είναι μιά συνήθεια, με διακόπτει ή δις Ειρήνη Χατζηκωστή. Στην αρχή, φυσικά, έβλέπαμε όλα αυτά τα πράγματα μετά φόβου Θεού, πίστεως... Τώρα όμως ή άγάπη στην έπιστήμη και ή ανάγκη να γίνουμε κάτι, μάς άλλαξε το χαρακτήρα και παίζουμε με όλ’ αυτά, τα ως χθές άηδιαστικά για μάς πράγματα, όπως με τις κούκλες μας, σαν είμαστε μικρούλες.

— Και να σημειώσετε, μάς λέγει ο κ. Καραπλής, ότι ή φοιτήτριες είναι μελετητούτερες και πιο έπιτήδειες από τους φοιτητάς στο μάθημα της Φυσιολογίας...

— Χαρά στο κουράγιο τους! άπαντώ.

— “Α, όσο γι’ αυτό θα το δήτε στο μάθημα της Άνατομίας του κ. Σκλαβούνου... Έκει, όπου γίνεται μελέτη όλων των όργάνων του σώματος από μακροσκοπικής και μικροσκοπικής άπόψεως, επί πτωμάτων άπόρων, θησκόντων εις τα διάφορα νοσοκομεία, θα δήτε τί κουράγιο έχουν τα κορίτσια μας, μάς λέγει έπεμβαίνων ένας συμπαθητικός νέος.

Και μάς συνιστάται:

— Δημ. Πετρόχειλος, τελειόφοιτος της Ιατρικής, διατηρών φροντιστήριον Φυσιολογίας επί της όδοϋ Άκαδημίας 56.

— “Ωστε, παίζουν και με τα πτώματα, όπως με τις κούκλες τους; τον ρωτώ.

— Θέλετε να σάς οδηγήσω ως εκεί και να σάς έξηγήσω;

— “Ας λείπη. Δεν είμαι πλασμένος για ν’ άντικρύσω τόσο μακάθρια θεάματα, όπως ο τεμαχισμός πτωμάτων. Άλλά αν θέλατε να με συστήσετε σε μερικές από τις δεσποινίδες, να μιλήσω λίγο μαζί τους και να τις φωτογραφήσω, αν είναι δυνατόν, θα σάς ήμουν υπόχρεως.

— Ευχαρίστως... Άλλωστε να, το μάθημα του κ. Δοντά τελειώνει και θα θγούν...

Πράγματι, σε λίγο, βρίσκομαι άνάμεσα σ’ έναν έσμο φοιτητριών και φοιτητών, όπως ή δίδες Πηνελόπη Ζαχαρίου, Αικατερίνη Τσιγγουνη, Έλλη Σαϊτίδου, Κ. Βιολάκη, Ζαχ. Κομνηνού, Δημ. Θεοδωροπούλου κ. ά.

Άπευθύνομαι σ’ όλες μαζί και τις ρωτώ:

— Έξηγήστε μου, σάς παρακαλώ, πως μπορείτε και μένετε άπαθείς μπροστά στο άνοιγμα του στήθους και στο ξερ-
(Συνέχεια εις την σελίδα 64)

“Ενα γκροϋπ φοιτητών και φοιτητριών της Ιατρικής. Αί δεσποινίδες: Άναστασία Δάλη, Ειρήνη Χατζηκωστή, Σοφία Καπετανάκη και Μαγδαληνή Σαρηγιάννη και οι κ. κ.: Ιωάννης Στεφανίδης, Γεώργ. Βελέντζας, Έμμ. Φανδρίδης, Σωληναρέας, Κωνστ. Άνδρινόπουλος, Κωνστ. Τούντας, Παύλος Παυλίδης και Άναστ. Κατωπίδης. Είς το κέντρον ο κ. Δ. Πετρόχειλος, διευθυντής Φροντιστηρίου Φυσιολογίας.

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΟΝΤΑΡΙΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 56)

Ἡ ἀνησυχία τῆς κοινῆς γνώμης ἦταν δικαιολογημένη. Τί εἶχαν λοιπὸν οἱ γονεῖς;

Ἡ μητέρα, ἡ Μαρία Γιταῖον, εἶνε μιὰ ἀπλοϊκὴ χωρική καὶ μπορεῖ ὅποτε θέλει νὰ πάη νὰ δῆ τὰ παιδιά της. Μὰ εἶνε δειλὴ κι' ὄλο ἐκεῖνο τὸ αὐστηρὸ προσωπικὸ τοῦ νοσοκομείου τὴν τρομάζει. Συνεπῶς ἐπισκέπτεται πολὺ σπανίως τὰ παιδιά της. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ὅμως καὶ μετὸν πατέρα, τὸν Ὀλιβία Ντάϊον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον κατηγορήθηκε ὅτι θέλησε νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰ παιδιά του, παρουσιάζοντάς τα στὴν Ἐκθεσὶ τοῦ Σικάγου. Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό.

Ὁ πατέρας Ντάϊον κατηγορεῖται ἄδικα. Μὰ δὲν σταματᾷ ἐδῶ πέρα αὐτῆ ἢ ὑπόθεσις. Μιὰ μέρα θέλησε νὰ φωτογραφῆσῃ τὰ παιδιά του, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε ἕναν ὑπάλληλο τοῦ φωτογραφικοῦ πρακτορείου ποὺ ἔχει ἀγοράσει τὸ προνόμιον τῆς ἀποκλειστικῆς φωτογραφίσεως τῶν πενταδύμων, νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὴ μηχανὴ ἀπὸ τὰ χέρια. Ὁ Ὀλιβία Ντάϊον δυσαρεστήθηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον καὶ δὲν ἄργησε νὰ κατηγορήσῃ τὸν δικτάτορα τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κηδεμόνων, τὸν Ντάβιντ Κρόλ καὶ στὸ πρόσωπό του τὴν Καναδικὴ κυβέρνησις ὅτι ἀδίκησε, τόσο αὐτὸν ὅσο καὶ τὶς κόρες του, γιὰτὶ ἐνῶ τὸ προνόμιον τῆς ἀποκλειστικότητος πωληθῆκε μόνον 25 χιλιάδες δολλάρια, τὸ φωτογραφικὸ πρακτοεῖο ἔχει θγάλει πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριον ἀπὸ τὸ πούλημα τῶν φωτογραφῶν!...

Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια, ὅπως ἐπίσης εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ κερδισμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσις εἶνε ὁ δόκτωρ Νταφόε, ὁ ὁποῖος θγάζει διάφορες φωτογραφίες μετὰ τὰ πεντάδυμα, τὶς ὁποῖες μεταχειρίζονται γιὰ ρεκλάμα διάφορες ἐπιχειρήσεις, παίρνοντας ὡς ἀντάλλαγμα διάφορα πολυτελῆ δῶρα, ὅπως π. χ. ἕνα αὐτοκίνητο, ἕνα χρυσοῦ ρολοῖ, ἢ ἕνα χοντρὸν στυλὸ, ὀλόχρυσον...

Μὲ ἄλλα λόγια ὁ δόκτωρ Νταφόε ἔχει ἐκτοπίσει τοὺς γονεῖς καὶ «ἐκμεταλλεύεται» αὐτοὺς τὰ πεντάδυμα. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἄλλωστε τὸν ἔκανε πασίγνωστο, μέχρι τοῦ σημείου νὰ θρεθοῦν ἄνθρωποι νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ὑποψηφιότητά του γιὰ τὸ βραβεῖο Νόμπελ τῆς Ἰατρικῆς. Ἐκτὸς ὅμως ὄλων αὐτῶν, ὁ ἄλλοτε πάμπτωχος γιὰτὸς Νταφόε, εἶνε σήμερα πολυεκατομμυριούχος, γιὰτὶ τὰ ἄρθρα του, ἢ διαλέξεις του καὶ ἡ ὁδηγίαις του γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν βρεφῶν, τοῦ ἀποφέρουν καθημερινῶς τεράστια ποσά.

Οἱ Ντάϊον λοιπὸν ἔχουν ἀναθέσει τῶρα σ' ἕνα μάνατζερ, στὸν Λέο Κέρβιν, νὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτὴν τὴν ὑποπτη ὑπόθεσις καὶ νὰ τοὺς δώσῃ πίσω τὰ παιδιά τους. Μὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἢ ἱστορίας αὐτῆ δὲν ἔληξε, γιὰτὶ θρίσκεται ἀκόμα στὰ δικαστήρια.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὀλόκληρη ἡ πόλις τοῦ Κάλλεντερ ἐκμεταλλεύεται τὰ πεντάδυμα. Οἱ περιεργοὶ συγκεντρώνονται ἐκεῖ πέρα κατὰ χιλιάδες γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ παιδιά—ἔχουμα κι' ἔτσι, ὄλος ὁ κόσμος, ἀπὸ τοὺς ξενοδόχους ὡς τοὺς ἀνθοπώλας, εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τουριστικὴ αὐτὴ κίνησι. Μὰ ἐνῶ ὄλος ὁ κόσμος κερδίζει, χάρις στὰ πεντάδυμα, οἱ γονεῖς τοὺς ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν μετὰ στενοχωρίες καὶ μετὰ στερήσεις. Κι' αὐτὴ ἡ ἀδικία, θεωρεῖται, δικαίως, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σκάνδαλα τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

ΑΝΤΟΝ ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

ΕΚΦΙ ΠΟΥ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΡΡΙΖΩΝΟΥΝ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 5)

ρίζωμα τῆς καρδιάς ενός κουνελιοῦ, στὸ ἀνοιγμα τοῦ στομαχιοῦ ἑνὸς φτωχοῦ σκύλου, ποὺ τὸ πρῶο βλέμμα του, τὸ γεμάτο παράπονο, σχίζει καρδιές, στὴν ἀφαίρεσι τῶν ἀδένων ἑνὸς ἰνδικοῦ χοιριδίου ἢ στὸ τεμάχισμα ἑνὸς ἀνθρωπίνου σώματος, ἔστω καὶ νεκροῦ;

Μὲ κυττάζουν ἐκπληκτες, σὰν νὰ τοὺς μιλῶ σαυκριτικά. Καὶ τέλος μοῦ λένε:

— Ἀπλοῦστατα, παίρνουμε τὸ πρῶγμα φιλοσοφικά. Πείθουμε τὸν ἑαυτὸ μας πῶς ὅτι γίνεται εἶνε ἀναγκαῖον κακὸν, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ πηγᾷ ἕνα καλὸ: ἢ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης. Ἐπειτα, ὅλα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον εἶνε συνήθεια. Βλέπουμε τὰ ζῶα αὐτὰ σὰν προπλάσματα γύψινα καὶ ἀναίσθητα καὶ ἔτσι δὲν αἰσθανόμεθα οὔτε τύψεις, οὔτε λιποψυχία... Ἐλάτε καὶ σεῖς δυὸ-τρεις φορές συνέχεια καὶ θὰ δῆτε ὅτι τὴν τετάρτη θὰ εἴσθε πιὸ ψυχραῖος ἀπὸ μᾶς...

Ἴσως ἢ δεσποινίδες νὰ ἔχουν δίκην. Τὶς φωτογραφῶ λοιπὸν, τὶς εὐχαριστῶ καὶ ἀπέρχομαι.

Η ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 58)

τὰ πεντακόσια δολλάρια, σὰς τὰ χαρίζω. Σ' αὐτὸ τὸ γατάκι, τὴ «Μίτσι» σας χρωστάω τὴ ζωὴ μου. Ἐνα βράδυ εἶχα χάσει ὄλη μου τὴν περιουσία στὰ χαρτιά. Δὲν μοῦ ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ... κρεμαστῶ. Γι' αὐτὸ μ' ἄργο θῆμα τράβηξα γιὰ τὸ διαμέρισμά μου μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ πραγματοποιήσω τὴ σκέψι μου. Ξαφνικὰ μέσα στὸ σκοτάδι, ἔνοιωσα κάτι νὰ μπλέκῃ στὰ πόδια μου, λίγα μέτρα πιὸ μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἐσκυψα νὰ ἰδῶ τί εἶνε. Ἦταν ἕνα ὠμορφο γατάκι, ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε κι' ἔπαιζε μετὰ τὸ λυμένο κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου. Αὐτὸ τὸ πρῶγμα μοῦ φάνηκε τόσο κωμικὸ, ὡστε γέλασα, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ φύγαν ὄλες ἢ σκοτεινὲς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Σκέφτηκα μάλιστα ὅτι αὐτὸ τὸ γατάκι θὰ μοῦ ἔφερνε τύχη. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ διακινδυνεύσω καὶ τὰ τελευταῖα δέκα δολλάρια μετὰ τὰ ὁποῖα ἤθελα ν' ἀγοράσω τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας μου! Γύρισα λοιπὸν τρέχοντας πάλι στὸ χαρτοπαίγνιον κρατῶντας τὸ γατάκι στὴν ἀγκαλιά μου. Ἐπαιξα καὶ κέρδισα. Καὶ τὴν ἄλλη νύχτα ἢ τὴν τύχη πάλι ἄρχισε νὰ μοῦ χαμογελά. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε μέχρι ποὺ ἔγινα πάλι πλούσιος. Αὐτὸ τὸ γατάκι εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ τὸ ἀποχωρισθῶ. Ἦρθα μόνον νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ζῆ κι' ὅτι δὲν πρέπει καθόλου νὰ στενοχωριέσθε. Βρίσκεται σὲ πολὺ καλὰ χέρια!

Ἡ Κάθριν Χέμπουρν μάταια τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Τῆς εἶπε μόνον ὅτι μπορεῖ ὅποτε θέλει νὰ πηγαίη νὰ τὸ θλέπῃ. Κ' ἡ θεντέττα δέχθηκε, ξετρελλαμένη ἀπὸ αὐτὴ τὴν παράδοξη περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ἕνα μῆνα ἄρχισε νὰ γίνεται νευρικὴ καὶ ἀνησυχίη.

— Τί ἔχεις; ἀπόρησε ὁ χαρτοπαίκτης.

— Σ' ἀγαπῶ, τ' ἀπάντησε ἡ θεντέττα... Ὅ,τι κι' ἂν εἴσαι σ' ἀγαπῶ!...

Κι' ὁ χαρτοπαίκτης ἔγινε φίλος τῆς καὶ μάλιστα ζῆ σήμερα ἐνθουσιασμένος μαζί της.

Μὰ ἡ μόδα τῶν γάτων ὅπως σὰς ἀναφέραμε δὲν ἔχει κατακτήσει μόνον ὄλους τοὺς «ἀστέρες», ἀλλὰ καὶ τὶς γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς. Εἶνε ἢ πιὸ ἐξωφρενικὴ μόδα ποὺ παρουσιάσθηκε ὡς σήμερα στὸν Νέο Κόσμον.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ «ΒΟΥΛΛΑ» ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Στὰ 1147, ὁ τότε πάπας τῆς Ρώμης Εὐγένιος ὁ 3ος, τελείωσε μιὰ περιοδεία τοῦ μπαίνοντας θριαμβευτικὰ καὶ γιὰ πρώτη φορά στὸ Παρίσι.

Οἱ εὐσεβεῖς Παρισίνοι τὸν ὑποδέχτηκαν μετὰ εὐλαθῆ καὶ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμό. Ἡ ἡμέρα τῆς εἰσόδου του αὐτῆς ὅμως, ἔτυχε νὰ εἶνε Παρασκευὴ, δηλαδὴ ἡμέρα αὐστηροτάτης νηστείας γιὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους! Πῶς νὰ εορτάσουν λοιπὸν πιὸ χεροπιαστὰ οἱ Παρισίνοι τὴν ἀφίξι τοῦ υπερτάτου ποντίφηκος γιὰ πρώτη φορά στὴν πόλι τους;

Ὁ πάπας Εὐγένιος ὅμως, θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πνευματικὸ ποίμνιό του, δὲν στενοχωρήθηκε καθόλου: Ἐβγυλε ἀμέσως μιὰ παπικὴ «βούλλα», σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποῖα βάφτιζε τὴν Παρασκευὴ σέ... Πέμπτη.

Ἔτσι, ἐλεύθεροι πειὰ οἱ Παρισίνοι ἀπ' τοὺς περιορισμοὺς τῆς νηστείας, ρίχτηκαν στὴν κρεωφαγία, στὴν οἰνοποσία καὶ στὸ γλέντι, κι' ἐώρτασαν μετὰ τὸ παραπάνω τὴν ἀφίξι τοῦ καλοῦ πάπα κοντὰ τους...

Ἀπὸ τότε, τὸ 1147 ἔτος, εἶνε γνωστὸ στὰ καθολικὰ ἐκκλησιαστικὰ καλενδάρια ὡς ἔτος «μετὰ μιὰ παραπανιστὴ Πέμπτη καὶ μετὰ μιὰ λιγώτερη Παρασκευὴ»!